

Братова вишня

Василь Чухліб

Цього літа рясно вишень у садку зародило. Невисокі кучеряві деревця густо всипані червоними намистинами. Як забереться Тимко у вишняк — ото рай! На одній вишні ягоди смачні, а на другій ще солодші, на цій — з приємною кислинкою, а на тій — ледь терпкуваті. Тимко й своїх друзів — Галинку та Дмитрика — у вишняк закликає, тоді разом ласують.

— Тільки он тієї вишеньки, що крайня, не займайте! — попередила якимось мамою.

— А чому? — запитально подивився на неї Тимко.

— Та нехай ще ягоди на ній досягнуть, — сказала мама й пішла на город.

Тимко майже щодня провідував вишняк і все поглядав на крайню вишеньку. Йому здавалося, що вишні на ній найбільші, найсоковитіші, бач, аж променяться під сонцем, ваблять до себе. Мамине слово для Тимка — закон. Та одного дня, ніби ненароком, все-таки зірвав один кетяг.

— Мамо, а на крайній вишеньці ягоди вже спілі-спілісінькі, — не втримався повідомити увечері, коли мама прийшла з роботи.

— Куштував? — усміхнулася мама.

— Еге ж.

Мама пригорнула його, наче маленького. Тимко спочатку запручався, а потім притих. Лише запитав:

— А що, й тепер не можна рвати вишень?

Мама зітхнула:

— Ти ж знаєш — Роман пише, що відпустку йому мають дати. Може, й завтра приїде. То нехай скуштує вишеньок. У них же там немає.

Тимко аж зніяковів. Як це він сам не додумався до того, що зараз мама каже? Там, де служить Роман, не те що вишні, а ніякі дерева не ростуть. Окрім карликових хіба що. Так вони не більші від олівця.

— Гаразд, мамо, я буду берегти Романову вишню, — сказав Тимко.

І неدارма сказав.

Побіг він наступного дня у вишняк і здивувався: під крайньою вишенькою лежало чимало шкуринок від ягід. "Мабуть, хтось куштував вишні й чомусь викидав", — тільки подумав, як у гущавині вишневих гілок щось зашелестіло. Тимко придивився й побачив двох чорних шпачків. Вони вправно діставали дзьобами ягоди, й тоді на землю сипалися шкуринки. Тимко підняв одну, другу, роздивився і враз загукав:

— Акиш! Хоч би їли як слід! Акиш!

Шпаки спурхнули й полетіли до своєї дуплянки на осокорі. А Тимко, схвильований, примчав до бабусі, яка сиділа на ганку й вибивала соняшники.

— Бач, що шпаки придумали! — розповідав. — Зривають вишні, кісточку їдять, а шкуринки викидають.

— Еге ж, горобці он соняшник повідзьобували, а шпаки — вишні ошнорили. Ти, онучку, відганяй шпаків. Бо так вони всю вишню обпелехають, — розважливо мовила бабуся.

І Тимко пильнував. Тільки підбиралися шпаки до вишняка, як він зчиняв галас. Нальотники змушені були відступати.

Роман чомусь не приїздив. Вишню ж треба було щодня стерегти. А хіба всидиш весь час удома? Тимкові кортіло й до річки з друзями збігати, покупатися, окунців половити, й до лісу по гриби сходити. І тоді Тимко з Дмитриком придумали сторожа. Змайстрували вітрячка-торохтілку й приладнали на вишні. Торохтить вітрячок, фуркає і шпаків відлякує. Прилетять вони в сад, повсідаються на груші й починають свистати, як іволга, тінкати, мов синиця, цвірінкати горобцями. А до вишні наблизитись не наважуються. Потім навіть навчилися торохтіти, наче вітрячок.

Тимко й Дмитрик сміялися:

— Торохтіть, торохтіть, а ми пішли купатися.

Одного ранку Тимко прокинувся від того, що хтось полоскотав йому за вухом. Тимко подумав, що це Дмитрик будить його так рано, й незадоволено поморщився. Та коли розплющив очі, побачив: посеред хати стоїть кремезний моряк і весело усміхається.

— Роман приїхав! — відкинув Тимко ковдру й затанцював прямо на ліжкові...

Поки Роман діставав з валізки флотські гостинці, а мама та бабуся клопоталися, готуючи сніданок, Тимко схопив велику миску й помчав у вишняк. Рвав вишні не по одній, а цілими кетягами й хутко виповнив миску.

— Та почекай ти зі своїми вишнями! — забуркотіла бабуся, коли Тимко постав на порозі. — Нехай Роман спочатку гаряченького поїсть.

А Роман аж розцвів на лиці, побачивши вишні.

— Ну, братику, як ти вгадав! Нічого мені так у Льодовитому океані не хотілося, як вишень. Пахли вони мені серед крижаних торосів, снилися...

— Тимко беріг для тебе одну вишеньку аж до осені, зі шпаками воював, — розповідала мама.

Роман смакував вишнями, а Тимко, що вже встиг начепити на сорочку якорці, привезені братом, радісний і притихлий сидів навпроти нього. І думав, що й він же колись служитиме на флоті, плаватиме в далекому морі чи океані. А вдома на нього чекатиме вишенька, усипана стиглими ягодами, що аж бризкають променистим, сонячним соком.